

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ: ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜICHEL MORPHY

Ο ΚΑ'ΥΜΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

—Μου ζητάς ένα πράγμα αδύνατο... είπε ο Ροβέρτος. Έχω συνηθίσει να...

Μά ή 'Ισαβέλλα τον διέκοψε, ψιθυρίζοντας με τόνο φλογερό κ' επιτημητικό:

—'Α! Δεν μ' αγαπάς όσο σ' αγαπώ! Έγώ θα θυσιαζόμουν για σένα... Καί σὺ μοῦ ἀρνείσαι ἕνα τόσο ἄπλο πράγμα, ἕνα τίποτε...

—Μπέλλα!.. Μά ὄχι... Δεν σοῦ ἀρνούμαι τίποτε. Δεν θά πάω νά δω τόν ἐφημέριο, ἀφοῦ τὸ θέλεις... Μά θά λυπηθῆ πολὺ ὁ φτωχός...

Ἡ 'Ισαβέλλα χαμογέλασε θριαμβευτικά, ἐνῶ ὁ Ροβέρτος ἔπαυσε τὰ χέρια της καί τὰ ἔσφιγγε, κυττάζοντας την με ἔρωτα.

—Θά λυπηθῆ πολὺ προπάντων αὐτός ὁ ἐφημέριος πού δέν θά ὑπορέσῃ νά σέ κατηγήσῃ καί νά σέ πείσῃ πὸς εἶσαι ἕνας μεγάλος ἔνοχος...

—'Ω! Τί ἰδέα!.. Ὁ λαμπρός αὐτός ἀθάβας δέν θέλει παρὰ μόνο τὸ καλὸ μου, νά εἶσαι θεθαία γι' αὐτό...

—Πολὺ πιθανόν. Μά εἶνε φανερό, πὸς δέν τὸ θέλει με τὸν ἴδιο τρόπο γιὰ μένα... Καί δέν θά ἀνεχθῶ ποτέ νά μοῦ πάρουν ἔστω κ' ἕνα μῦριο ἀπὸ σένα, ἀπὸ τὴ σκέψι σου, ἀπ' τὴν καρδιά σου...

XIII

Ὁ νεαρός ἀθάβας Τρεμάρ, κατὰ τὴν πρώτη ἐπίσκεψι τοῦ ἐξεδέλου του δέν εἶχε καταρῶσαι νά τοῦ μιλήσῃ ἰδιαιτέρως. Ἐλπίζε ὅμως πὸς θά τὸν ξαναἔλθῃ γρήγορα. Μά ἡ μέρες περνοῦσαν, χωρὶς ὁ Ροβέρτος νὰ ξαναφανῆ στοῦ πρεσβυτέρου. Ὁ ἀθάβας πῆγε τότε καί τὸν εἶδε στοῦ «Σπίτι με τὶς Πασαγιές». Ἡ 'Ισαβέλλα ἦταν μπροστὰ καθ' ὅλη τὴν διάρκεια τῆς ἐπισκέψεώς του. Ὁ Ροβέρτος, στενοχωρημένος ἀπάντησε μὲ μιὰ ἀόριστη δικαιολογία στὸν ἐξάδελφό του, ὁ ἥποιος τὸν ρώτησε γιὰτὶ δέν τὸν ἔβλεπαν. Ὁ νεαρός ἱερεὺς κατάλαβε τὰ πάντα. Ὅταν βγήκε ἀπὸ τὸ «Σπίτι με τὶς Πασαγιές», ἡ ἀγωνία τοῦ ἔσφιγγε τὴν καρδιά. Αὐτὸ πού τόσο φοβόταν σ' αὐτὸ τὸ γάμο, εἶχε πραγματοποιηθῆ πολὺ πιὸ γρήγορα ἢ ὅτι περίμενε.

Ἐπρεπε νὰ δῆ τὸν Ροβέρτο μόνο. Στὸ ἐπίτι τὸν γονέων του, στὸν πύργο τῶν ντὲ Φορζ, παντοῦ τέλος, πῆγαινε μαζί με τὴν γυναίκα του. Ὅταν ὁ ἐφημέριος τὸν προσκάλεσε σὲ γεῦμα, αὐτὸς ἀνήχησε προφασίζόμενος τὴν ὑγεία τῆς 'Ισαβέλλας. Τότε ὁ ἀθάβας Τρεμάρ τοῦ ἔγραψε, ζητώντας του νὰ πῆ νά τοῦ μιλήσῃ.

Τὸν εἶδε νὰ φτάνῃ τὴν μεθεπομένη λίγο ψυχρός, λίγο στενοχωρημένος. Ἀφοῦ ἄλλαξαν μερικὲς τυπικὲς λέξεις, ὁ ἀθάβας τοῦ εἶπε:

—Ὁ καλὸς μας ἐφημέριος λυπηθῆκε πολὺ πού δέν ἐπῆγες νά τὸν δῆς...

—Λυπήθηκα κ' ἐγώ... μὰ ἡ 'Ισαβέλλα ἔνοιωσε τὸν ἐαυτὸ της νευρικό... ἀνήσυχο... Καί με παρακάλεσε νά μὴ τὴν ἀφήσω. Τὸ καθῆκον μου ἦταν νά μείνω κοντὰ της...

—Ναι... Τὸ καθῆκόν σου! ψιθυρίσε ὁ ἀθάβας...

Μέσ' στοῦ μεγάλου σκοτεινοῦ δωμάτιο, ὁ νοτερὸς ἀέρας ἔμπαινε μαζί με τὸ λιγοστὸ φῶς τῆς ἡμέρας... Τὰ ἐπιπλά ἔλαμπαν μέσα στὴ σκιά. Ἐπάνω στοῦ τραπέζι, ἕνας πέτινος χαρτοφύλας ἀνοιχτός ἄσπινε νὰ ξεφύγουν μερικὰ χαρτιά. Ὁ ἱερεὺς τὰ ἔδειξε στοῦ Ροβέρτο καί τοῦ εἶπε:

—Ὁ κόμης ντὲ Φορζ μὰς νοίκιασε σὲ ἐλαχίστη τιμῇ τὸ σπίτι του τῆς ὁδοῦ Ἀνζέρ γιὰ σχολεῖο τῆς ἐνορίας μας...

—Ἀλήθεια!.. Ὅποτε οἱ νεαροὶ προστατεύομενοί σου θά ἔγουν γίνεи πολυάριθμοι...

Ὁ ἀθάβας ἀνασκήρτως ἀδιόρατα. Ὁ ἀδιάφορος τόνος τοῦ Ροβέρτου, ἡ ἀφηρημένη φυσιογνωμία του, ἄφηναν νὰ φαίνεται καθαρά ὅτι τὸ ἐνδιαφέρον δέν ὑπῆρχε πειὰ μέσα του γι' αὐ-

τὸ τὸ φιλανθρωπικὸ ἔργο, πού τόσο τὸ εἶχε ἀγαπήσει ἄλλοτε... Ὅστόσο, ἄρχισε νά τοῦ μιλήρ γιὰ τοὺς μικροὺς προστατευομένους του με θέρμη καί μ' ἐνθουσιασμό.

Ὁ Ροβέρτος τὸν ἄκουε με τὸ ἴδιο ἀδιάφορο ὕφος, ἀφηρημένος, ψιθυρίζοντας κάθε τόσο: «'Α! ἀλήθεια;... Ναι, θυμοῦμαι!..»

Ὁ ἀθάβας ἔπαψε ἔξαφνα νὰ μιλήρ, κῦτάξε μιὰ στιγμή τὸν ἐξάδελφό του μέσα στὰ μάτια καί εἶπε:

—'Ὅ! αὐτὰ τὰ πράγματα δέν σ' ἐνδιαφέρουν πειὰ.

Ὁ Ροβέρτος κοκκίνισε.

—Ναι, εἶπε, εἶνε λίγο ἀληθινὸ αὐτό, φιλε μου... Καταλαβαίνεις... Ἐχω τώρα ἄλλα καθήκοντα, ἄλλες ἀσχολίες...

—Ὅταν ὑπῆρχε κανεὶς μιὰ ψυχὴ ὅπως ἐσύ, γεμάτη Χριστιανικὸ ζῆλο, γεμάτη θέρμη, δέν παύει νὰ ἐνδιαφέρεται ἔτσι γιὰ τὶς ψυχὲς πού ἀγάπησε ἄλλοτε καί διεύθυνε πρὸς τὴν ἀλήθεια, καί χάρις στὶς ὁποῖες γνώρισε τὶς πρώτες χαρὲς, ἑνὸς ἀποστολικοῦ ἔργου...

—Δὲν ἤμουν πλασμένος γιὰ ἀπόστολος... Εἶχα ἀπατηθῆ...

Ὁ ἀθάβας κούνησε ἀργὰ τὸ κεφάλι του. Γιὰ μιὰ στιγμή, σάπασαν κ' οἱ δύο. Μέσ' στὴ σιωπῇ ἀκουγόταν τώρα μονάχα ὁ βαρὺς ἦχος τοῦ ἔκκερμους...

—Καί ὁ προσπλητισμός τῆς γυναίκας σου τί γίνεται; ρώτησε ἔξαφνα ὁ ἀθάβας.

—'Ω! αὐτὸ εἶνε ἄλλο πράγμα... Πιστέψε με, ὅτι τὸ σκέπτομαι πάντοτε...

—Τὸ σκέπτεσαι, χωρὶς ὄμως νὰ προχωρῆς οὔτε ἕνα ἔθμα...

Ἀπειναντίας μάλιστα...

—Τί θέλεις νὰ πῆς;

—Ἔθλα νὰ πῶ, ὅτι ἐσύ ὑποχωρεῖς, ὅτι ἐσύ κατεθαίνεις... Ἡ 'Ισαβέλλα ἔμεινε ἡ ἴδια, ὅπως ἦταν ὅταν τὴν παντρεύτηκες... Εὐὸ ὄμως ἄλλαξε.

—Ὀνειρεύεσαι! εἶπε ὁ Ροβέρτος με κάποιο ἔρεθισμό. Ἡ 'Ισαβέλλα πράγματι δέν ἀπέκτησε ἀκόμα τὴν πίστι μου, μὰ ἔξερνε καλύτερα ἀπὸ μένα πόση φρόνησι ἀπαιτεῖ τὸ ἔργο ἑνὸς προσπλητισμοῦ. Τῆς μιλάω πολὺ λίγο γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Ἀφ' ἑνὸς τὸ χρόνο καί τὴ σκέψι νὰ ἐνεργήσουν μέσα της.

Ὁ Ροβέρτος σπोकώθηκε, ἔκανε μερικὰ θήματα πρὸς τὸ παράθυρο καί γύρισε πίσω, προσθέτοντας με τόνο κάπως ξερὸ:

—Γιὰ νὰ μοῦ πῆς αὐτὰ τὰ πράγματα με κάλεσες ἐδῶ;

—Γι' αὐτὰ καί γιὰ ἄλλα ἀκόμα...

Καί ἀνορθωνόμενος, με τὴ σειρά του, πλῆρσισε τὸ Ροβέρτο. Κόρφωσε ἀπάνω του ἕνα σκοτεινιασμένο ὄλεμμα, πού ὁ νεὸς πρώτη φορὰ τὸ ἔβλεπε σ' αὐτόν.

—...Μπορεῖς νὰ με θεθαίωσῃς με κάθε ἐλκρινεία, ὅτι ἡ Χριστιανικὴ σου ζωὴ δέν ὑπέστη καμμιὰ μεταβολή;

Ὁ Ροβέρτος ἔβωσε τοὺς ὄμους του καί ἀπάντησε με ψυχρότητα:

—Κράτησα δλοκλήρη τὴν πίστι μου καί κἀνὸ ὅτι πρέπει νὰ κἀνω... Μά τί φαντάστηκες; Ἡ ψυχὴ μου δέν κινδυνεύει καθόλου... Εἶσαι προκατελημμένος ἐναντίον τῆς 'Ισαβέλλας καί φαντάζεσαι ὅτι θά χάσω τὴν ψυχὴ μου κοντὰ της... Αὐτὸ εἶνε τρέλλα... Αὐτὸ εἶνε μὲ ἄδικαια εἰς ἄλλο τῆς...

—Ἀγαπημένο μου παιδί, εἶπε ὁ ἀθάβας, ἀφῆσέ με νὰ σέ ρωτήσω κάτι: Δὲν νοιώθεις κάποια ταραχὴ στὴν ἠθικὴ σου ζωὴ; Δὲν συναίσθανεσαι ὅτι ἐγκρινεῖς τώρα μέσα σου καί γύρω σου ὅτι θ' ἀποδοκιμάζεις πρὸ ἄλλου ἀκόμα καιροῦ;...

Ἐπακολούθησε μιὰ παρατεταμένη σιωπῇ. Ὁ Ροβέρτος ἔσφιγγε τὰ χεῖλη του, ἀποστρέφοντας τὸ διαστακτικὸ του ὄλεμμα...

—Καί τί ἀποδεικνύει αὐτό; ρώτησε τέλος. Ὅτι ἤμουν ἕνας σχολαστικὸς λεπτολόγος κ' ὅτι δέν εἶμαι πειὰ...

—Σχολαστικὸς λεπτολόγος, ἐπανάλαθε ἀναθηδώντας ὁ ἀθάβας. Συγχρόνως ἡ φυσιογνωμία τοῦ φα-

—Αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον, φιλε μου! εἶπε ἡ 'Ισαβέλλα.

νέρινε μία οδυνηρή έκπληξη.

—...Σχολαστικός γιατί θριακώσουν μακριά απ' ό,τι έθιγε την ήθικη και γιατί άγρυπνώσες στην ψυχή σου για να την προφυλάξεις από το κακό; "Ω! φτωχό μου παιδί!... Φτωχό μου παιδί!... Τι λόγια είν' αυτά που είπες;

Μία εσφιγκτή συγκίνηση άναστατώνει την φυσιολογία του Ροβέρτου. Έσκυψε προς τόν ξάδελφό του, άκουμπώντας το χέρι του στον ώμο του, σε μία στάση που συνήθιζε παιδί, δοσάκις ήθελε να ζητήσει μία συμβουλή απ' τόν Τρεμάρ, που ήταν μεγαλύτερός του.

—Φίλε μου, ξάδελφέ μου, του είπε, δεν θέλω να πιστεύεις αυτά που λές... Διατηρώ πάντοτε όλες μου τις καλές άρχές κ' είμαι πάντα ο ίδιος όπως άλλοτε... Μά δεν μπορώ να ζώ σαν ασκήτης. Αυτό όμως δεν είναι λόγος για να έπιδοκιμάζω ό,τι είναι το κακό... Σε παρακαλώ να μην έχης τέτοιες ιδέες, αγαπητέ μου, και να μη συλλογίζεσαι κακά για την 'Ισαβέλλα. Μά κάνεις να λυπάμαι πολύ.

—Φτωχό μου παιδί! Ξαναείπε ο άδελφός.
Τό στοργικό βλέμμα του, μέσ' στό όποιο ζωγραφίζονταν ή άγωνία, κύτταζε τό πρόσωπο τού νέου που ήταν κοντά στό δικό του, τά ώραία του μάτια που ή συγκίνηση τά έκανε να λάμπουν, και μέσ' τόια όποια, όπως κ' ή κ. Βιλάν, τού κάκου άναζητούσε την έκφορα που είχαν στό παρελθόν.

—Έξασνα, ή φωνή τής ύπηρετησας άκούστηκε απ' έξω:
—Κύριε άδελφά, ήρθαν και σας ζήτησαν από τού Ρολέν:

—Καλά, δεσποινίς, πηγαίνω...

Και ό νεαρός άδελφός έπρόθεσσε, άπειθυνόμενος προς τόν Ροβέρτο:
—Ξέρεις, είνε ό γέρος που έρχόταν ταχτικά στό κηρύγματα. Τόν θύσασα;
—Βέβαια! Φαντάσσαι λοιπόν τί έξέγασα τά πάντα; Είνε άρρωστος;
—Ετοιμοθάνατος! Θα πάω να τόν μεταλάσσω... Μού μιλάει πάντα για σένα και μέ ρωτάει άν θα σέ ξαναϊδή...

—Ό στωικός γέρος... "Ήταν ένας καλός άνθρωπος, προπάντων από τότε που τόν έπεισα να κόψη τό πιστό... Θα πάω να τόν δω αύριο τό πρωί και μπόρεις να τού τό άναγγείλεις. "Απόψε μού είνε αδύνατον... "Η 'Ισαβέλλα μέ περιμένει για να κάνουμε ένα περίπατο μετά τό φαγητό...

—Θά ζήση πιθανόν ως αύριο... "Η έπίσκεψή σου θα είνε ή τελευταία χαρά γι' αυτόν... Καί ή χαρά τών άλλων άξίζει περισσότερο από τη δική μας...

—Ό άδελφός στάθηκε μία στιγμή κ' έπειτα τόν ρώτησε:

—Θά ξαναρθής να μέ δής;

—Ναί, μόλις μπορώ... "Η 'Ισαβέλλα, ξέρεις, είνε λίγο άπατητική... Μά δεν μπορώ να παραπονεθώ γι' αυτό, γιατί ό,τι κάνει, τό κάνει απ' αγάπη για μένα.

—Ό άδελφός, χωρίς να πή λείξ, πήρε τό καπέλλο του και διευθύνθηκε προς την πόρτα. "Όταν έφτασε εκεί, έθωσε τό χέρι του στό πόμολο και γύρισε για να κυττάξη τόν ξάδελφό του, ό όποιος τόν άκολουθούσε:

—Είσαι ευτυχισμένος που θά γίνης σε λίγο πατέρας; τόν ρώτησε.

—Πολύ ευτυχισμένος, φυσικά. Έκτός τών άλλων, πρέπει να σου όμολογήσω, ότι όποιοιζώ πολύ σ' αυτό τό μικρό πλάσμα που θάρρη στόν κόσμο για να φέρω την 'Ισαβέλλα πιό κοντά στην πίστι μας...

—Βέβαια... Αυτό θα είνε καλό γι' αυτή...και για σένα. "Όταν θα γίνη μητέρα, δεν θ' άσχοληται άποκλειστικά μέ τόν έαυτό της και σ' ό φυσικά θα θρεθής πιό έλευθερίως.

—Ό Ροβέρτος έκανε μία κίνηση, σαν να τόν είχαν προσβάλει.

—Δέν ξέρω αλήθεια, τί φαντάσσαι, είπε. Καμμιά γυναίκα, καλύτερα από την 'Ισαβέλλα, δέν ξέρει να σέβεται την έλευθερία τού συζύγου της. "Αν όποιαρδ στις έπιθυμίες της, τό κάνω γιατί έτσι μού άρέσει, τό κάνω γιατί την αγαπώ! "Η γέννησις τού παιδιού μου δέν θα μεταβάλλη τίποτε απ' όλα αυτά. "Η γυναίκα μου θα είνε πάντοτε ή πρώτη μου φροντίδα, ή πρώτη μου άγάπη...

—Αυτό είνε αξιόπαινο... μά υπάρχουν τόσοί τρόποι ν' αγαπάη κανείς...

—Έγώ δέν ξέρω παρά μόνον ένα, άπάντησε άπλά ό Ροβέρτος.

—Ό άδελφός άνοιξε την πόρτα. Κατέβηκαν κ' οι δύο την σκοτεινή σκάλα. Μέσ' στόν αντίπαλο, είσαν τόν γέρο έφημέριο, ό όποιος συζητούσε μ' έναν άνάπηρο. Μόλις όμως είδε τό Ροβέρτο, άρρησε τη συζήτησή του και διευθύνθηκε προς αυτόν:

—Εται λοιπόν, μικρέ μου, του είπε μέ παράπονο, ξεχνάς τό γέρο σου έφημέριο; Δέν είν' ευγενικό αυτό!

—Κύριε έφημέριε, άπάντησε ό Ροβέρτος, είμαι άπαρηγόρητος. Μά ή γυναίκα μου...

—Ναι... Ναι... ξέρω! Είσαι ένας ύποδειγματικός σύζυγος και σέ συχαίρω γι' αυτό... Μά δέν πρέπει να ξεχνάς και τούς παλιούς σου φίλους, που είνε σέ μερικάς περιστάσεις, ό,τι καλύτερο ύπάρχει στόν κόσμο. "Ελα να μέ δής μία απ' αυτές τις ή-μέρες, μικρό μου παιδί...

—Θά προσπαθώ, κύριε έφημέριε...
—Ό Ροβέρτος έστρεψε τό χέρι τού έφημερίου, ενώ κάποια συγκίνηση τόν έπνιγε στό λαιμό. Κύτταζε τό αγαθό του πρόσωπο μέ τά γλυκά και σοβαρά μάτια και είπε σιγα:

—Είσθε ό καλύτερός μου φίλος, Σας αγαπώ πάντοτε πολύ.
—Έπειτα θύηκε έξω, άκολουθούμενος από τόν αδελφά Τρεμάρ, ό όποιος μόλις έφτασαν στην πλατεία, τόν άπεχαίρησε. Λέγοντας του:

—Θά σέ ξαναϊδώ μία απ' αυτές τις ήμέρες... Δέν είν' έτσι;

—Ό Ροβέρτος άπάντησε καταφατικά και πήρε τό δρόμο τού «Πιπιού μέ τις Πασαλιές». Στο πέρασμά του, χαίρετοσε μέ μηχανικές κινήσεις τούς γνωστούς του. "Ενοιαζε τόν έαυτό του κορασιμένο διανοητικός, γενοσημμένο, όσαροστημένο έναντίον τού έαυτού του και τού ξάδελφού του. Σέκειες όκληρές, που έμοιαζαν μέ τύψεις, φαινότουσαν έτοιμες να γεννηθούν. Αποσημαίνες συγκινήσεις ξαναπαρουσιάζόντουσαν. Τα λόγια τού αδελφά, ή άγωνία και ή μορφή που έξέφραζε τό σταθερό βλέμμα του, είνε άναστατώνει την ψυχή του. Συλλογίστηκε σέ κάποια στιγμή: «Ό αδελφός ίσως έχει δική σέ μερικά πράγματα. "Υποχωρώ πολύ εύκολα... κ' έγκαταλείπω κάπως την 'Ισαβέλλα στόν έαυτό της από θρησκευτικής άπόψεως...»

Μπαίνοντας μέσα στό μικρό σαλόνι τού «Πιπιού μέ τις Πασαλιές», θρήκε την γυναίκα του καθισμένη σ' ένα καναπέ να διαβάξη. Έκείνη χαμογέλασε, βλέποντάς τον και τά μάτια της έλαμπαν μέ μία γλυκεία ειρηνεία.

—Ε, λοιπόν, σέ κατήχησαν, στωγέ μου αγαπημένε; τόν ρώτησε. Τό βλέπω αυτό από τη φυσιολογία σου... Είχα δική σου σού τό προείπα;

—Ό Ροβέρτος πήγε και κάθισε κοντά της και φίλησε τό χέρι της.

—Ναί, 'Ισαβέλλα μου, τής άπάντησε.

—Αλήθεια... "Όστε σού είπαν ένα σωρό πράγματα έναντίον τής φτωχής σου Μπέλλας;

—Ό! φίλη μου!

—Έκείνη κούνησε τό κεφάλι της. Στα γέιλη της ζωγραφίζονταν κάποια ειρηνεία. Μέ μία χαριτωμένη κίνηση, πέρασε τό μπράτσο της γύρω απ' τό λαιμό τού Ροβέρτου.

—Νουίζεις πώς δέν καταλαβαίνω τί συμβαίνει; του είπε. Έπειδή είμαι άπιστη, τούς φοβίζω... Φαντάζονται ότι θέλω να σέ τραβήξω από τη θρησκεία σου...

—Όχι, 'Ισαβέλλα, άνησυχούν μόνον που σέ θέλουν να μένης μακριά απ' αυτή τη θρησκεία που δέν είνε μόνον ή δική τους, μά κ' ή δική μου και που θά γίνη ή θρησκεία τού παιδιού μας. Πές μου, αγαπημένη μου γυναίκα, δέν θά μού δώσης σέ λίγο την ευτυχία να σέ δω να σκέφτεσαι, όπως σκέφτομαι

έγώ και όλοι οι δικοί μου;

—Έκείνη κούνησε γλυκά τό κεφάλι της.
—Όχι, είπε. Αυτό είν' αδύνατον. Δέν πρέπει να μού τό ζητάς αυτό, φίλε μου... Πρέπει να περιορίζεις στην 'Ισαβέλλα σου έτσι όπως είνε... Δέν σου φτάνει αυτό;

—Ξέρεις καλά, είπε ό Ροβέρτος, ότι είνε φργιτό για μένα να σκεπτομαι ότι μπορώμε να χωριστούμε άργότερα, στην αιώνητητα. Και σ' αυτό τόν κόσμο ακόμα, ύπάχει μία σκιά μεταξύ μας. Είσε σημείο που δέν θα συναντηθούμε...

—Η 'Ισαβέλλα στήριξε τό μέτωπό της στό μάγουλο τού συζύγου της, ψιθυρίζοντας:

—Τί είν' αυτά; "Αγαπήσαμε, αυτό είνε τό κυριώτερο. "Εμείς οι δύο, Ροβέρτε... έμείς οι δύο μόνον στή γη!

—'Ισαβέλλα!... Δέν είνε ουσωτό αυτό!

—Ετοι είνε! "Η αγάπη μας μάς φτάνει! Δέν θέλω να μαϊνίη κανείς μεταξύ μας μέ τό πρόνομη της θρησκείας...

—Κανείς δέν τό σκέφτηκε αυτό, Μπέλλα. Σε βεβαιώνω πώς ό αδελφός Τρεμάρ μού είπε πράγματα πολύ λογικά...

—Η νέα γυναίκα γέλασε ειρηνικά.

—Ό! άμφισβάλω πολύ! έπε. Αυτό φαίνεται απ' τη φυσιολογία σου, απ' τη στενωχωμένη στάση σου... Θα ήθελες κ' έσύ να μέ κατηχίσης... "Εντέλως άπισσοδοκία, έπειδή ό ξάδελφός σου τρώμαε την δειλή ψυχή σου, ανεκάλυψε ό,τι σέ κάνουν να ξεχνάς διάφορα πράγματα και ιδιαίτερας την φροντίδα τού προσελυτισμού μου... Πές μου είν' αλήθεια αυτό;

(Ακολουθεί)

Εφιάστες τόν βασίζονταν στόν ύπνο του.